

μονικῶς πρὸς αὐτὸν διακεκήμενοι φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἰδίᾳ πενηθορήσαντες ἀπέδωκαν καὶ τὰς ἄλλας τιμὰς τῶ προσφιλεστάτῳ αὐτῶν Καθηγητῇ δι' ἐκλεκτῶν νεκρικῶν ἀτιμάτων, ἅτινα ἐψάλλον διακρούσης τῆς ἐκφορᾶς καὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, καὶ διὰ γενικῆς λαμπαδηρορίας, ἣν ἐτέλεσαν τὴν ἐπιούσαν τῆς κηδείας ἐπὶ τοῦ τάφου.

Ἡ μνήμη τοιούτων ἀνδρῶν, ὧν αἱ πράξεις βιωφελεῖς γενόμεναι συνδέονται στενωῶς μετὰ τῆς ἠθικῆς εὐδαιμονίας τῆς πατρίδος, ἀπαράγραπτος μένουσα ἐν ταῖς σελίδι τῆς ἱστορίας ἀκμαία παραδίδεται ταῖς ἐπιγιγνομένοις. Καὶ ἐν ὅτῳ τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τῆς ἀρχαιοῦτος ἐρμηνεύονται ἐν ταῖς ἀκαδημαίαις, ἐν ὅτῳ ὁ Πλάτων καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Λισχύλος, ὁ Τάκιτος καὶ ὁ Ὀράτιος καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν καὶ συγγραφέων ἡ χορεία ἀναγιγνώσκονται ἐν τῇ τοῦ Μονάχου Πανεπιστημίου, εὐγνωμόνως θέλει μνημονεῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ Λασώλ, ὅτις καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἐπιτυχῶς ἠγωνίσθη νὰ ἐνταλάξῃ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν νέων ὑγιέστατον καρπὸν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων, καὶ νὰ ἐμποιῆσθαι ἐν αὐταῖς τὸν θεῖον ἐκείνον ἐνθουσιασμόν, οὗ ἄνευ οὐδὲν μέγα καὶ εὐγενὲς καταρθῶται!

Τοσαῦτα γράφοντες περὶ Λασώλ, ἀφ' οὗ ἀνέγνωμεν καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ δημοσιευθέντα ἐν τισὶ τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων, ἀσμένως ἀντιθέμενοι νὰ ἴδωμεν πλείω καὶ βελτίω περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Βυσαρικῆς Ἀκαδημαίαις.

N. ΠΕΤΡΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου Σόφου.

Ο ΚΛΘΡΕΠΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(τέλος. ἴδε φυλλάδιον 271.)

—ooo—

Ἐσπέραν τινα ὁ Εἰρηναῖος εἰσῆλθε θριαμβεύων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ροβέρτου. Ἡ Καισαρίνα ἐστρεφίετο ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοῦ βραχίονος, ὁ δὲ ἀριστερὸς ἀνεπαύετο ἠσυχῶς ἐντὸς τοῦ μαύρου μανδυλίου ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀποχωρισθῇ. Ἐχαίρισε δὲ τοὺς νέους συζύγους καὶ εἶπε:

— Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ σῶς ἀναγγεῖλω τὸν προσεχῆ γάμον μου. Θὰ στρατολογήθω . . .

— Εἰς τὸ ἔ σύνταγμα τῶν λοχσοφόρων; ἤρωτησεν ἡ Οὐρανία.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Καισαρίνα.

Ἐνῶ δὲ ὠμίλουν περὶ ὑμεναίου εἰσῆλθεν ὁ Κ. δὲ Μορνάν.

— Ζητῶ συγγνώμην, κυρία, εἶπεν ὁ νεοεισελθὼν εἰς τὴν Οὐρανίαν, ὅτι ἔρχομαι νὰ πάρω τὸν σύζυγόν σας. Ἀλλὰ μὲ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ με συναπαντήσῃ εἰς τὴν λέσχην τὴν ἐννάτην ἀκριβῶς, καὶ

τόρα εἶναι δεκάτη, ὥστε ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ ἔλθω νὰ τὸν ζητήσω.

— Ἦχετε δίκαιον, κύριε, εἶπεν ἡ Καισαρίνα. Πρέπει νὰ ἴναι τις ἀκριβῆς· ἀγαπῶ τὴν στρατιωτικὴν ἀκριβείαν.

— Ἀλλὰ, κύριε, εἶπεν ἡ Οὐρανία, ἀφ' οὗ θέλετε νὰ συναΐξεσθε εἰς τὴν λέσχην δια τί δὲν συνέρχεσθε ἐδῶ; δὲν εἶναι νόστιμα αἱ συναναστροφαὶ εἰς τὰς ὁποίας συνέρχονται μόνον ἄνδρες.

— Εἶναι ὡς αἱ νύκτες χωρὶς ἄστρα, εἶπεν ὁ Εἰρηναῖος ῥίψας βλέμμα εἰς τὴν Καισαρίναν. Πῶς! δὲν θέλετε τὸ ὀραιότερον μέρος τῆ ἀνθρωπότητος;

— Ἐξ ἐναντίας, εἶπεν ὁ Κ. δὲ Μορνάν δεχόμεθα πάντοτε τὴν κυρίαν τῆς κοίτης, τὴν κόμην τοῦ καρῦ, τὴν δούκισσαν τοῦ σπαθιοῦ καὶ τὴν μαρκεσίαν τῆς πίκας.

— Λοιπὸν διατιεθάζετε τὸ ἐπιπέρας παίζοντες; ἤρωτησεν ἡ Οὐρανία.

— Μάλιστα, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Κ. δὲ Μορνάν, ὅστις δὲν εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ Ροβέρτος τῷ ἀπεύθυνε σχήματα καὶ τιμῆα τηλεγραφικὰ.

— Καὶ παίζετε βαρὺ παιγνίδι; ἤρωτησεν ἡ Οὐρανία.

— Μικρὰ πράγματα! ὀλίγας χιλιάδας φράγκα. Ὁ Ροβέρτος ἔχρει, νομίζω, τριάντα χιλιάδας τοῦτον τὸν χρόνον.

— Εἶναι δυνατὸν! ἀνέκραξεν ἡ Οὐρανία.

— Ναί! εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Δὲν ἠξέυρω διατί πρέπει νὰ ἔχω μυστικὴν μίαν κλίτην μου τοσόν φυσικὴν· τὸ κάτω κάτω εἶμαι πλούσιος.

Τὰ ἐλαττώματα τοῦ Ροβέρτου ὁμοιάζον τὰ ἀμερικανικὰ καλὰθις τὰ ὅποια εὐβαινοῦσι τὸ ἐν ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Νομίζομεν πάντοτε ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τελευταῖον, καὶ ὅμως πρέπει ν' ἀνοίξωμεν πολλὰ ἔως οὐ νὰ φθάσωμεν εἰς αὐτό.

— Ἦς ἀναχωρήσωμεν, εἶπε σκωθεῖς ὡς ὑπάγωμεν νὰ παίζωμεν. Ζήτησαν οἱ παλμοὶ καὶ ἡ εἰσαφίς τοῦ παιγνιδίου!

— Ναί, ζήτην τὸ παιγνίδιον! ἀνέκραξεν ἡ Οὐρανία, εἶναι εὐγενὲς πάθος. Ἄνδρες, εἶπεν εἰς τὸν ὑπερέττον, φέρε τὰ πῆξιν καὶ χαρτιά . . . Παίξτε, κύριοι, ὄχι εἰς τὴν λέσχην ἀλλ' ἐδῶ. Ἐγὼ στοχασματίζω.

— Σὺ; ἤρωτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ἐγὼ ναί, διότι ἔχω τὸ αὐτὸ πάθος. Ναί, ἀγαπῶ νὰ βλέπω τὰ φλωρίζ ὡς τὰ ἄστρα, ἀγαπῶ νὰ περνῶ τὴν νύκτα ἐχρῶσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν τράπεζην, καὶ τὴν κηδεῖαν τρέμουσαν . . . Ἀλήθεια, φιλε μου, εἴμεθα πλασμένοι ὁ ἓνας διὰ τὸν ἄλλον.

— Λοιπὸν ἐνομαφεύθη μίαν λαίμαργον καὶ μίαν χαρτοπαίκτριαν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος καθ' ἑαυτόν. Αἱ ἀνύπανδροι καὶ μάλιστα αἱ ξανθῆ, ὅσον νὰ σὲ βάλουν εἰς τὸ χέρι . . . μὲ τὰ ξανθὰ μαλλία των τὰς ἐκλαμβάνομεν ἀντὶ ἀγγέλων, καὶ ὅμως εἶναι ὑποκρίτρια.

Ἐν ᾧ δὲ ἐσκέπτετο ταῦτα ἐμοίραζε καὶ τὰ χαρτιά.

— Παίζω, εἶπε, πεντακόσια φράγκα.

— Καλά ! ἀπεκρίθη ὁ Μορνάν.

— Κ' ἐγὼ στοιχηματίζω χίλια φράγκα διὰ τὸν ἄνδρα μου, εἶπεν ἡ Οὐρανία.

— Πῶς, χίλια φράγκα ! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος ; ποσοῦτον ποτόν ! . . .

— Ποῖος θελεῖ νὰ στοιχηματίσῃ ; ἤρώτησεν ἡ Οὐρανία.

— Ὅχι ἐγὼ βεβαίως, εἶπεν ἡ Καισαρίνα ; δὲν ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὰ παιγνίδια ἐκτός μόνου τοῦ ζατρίκιου, καὶ αὐτό διότι ὁμοιάζει μάχην. Εἶναι ἀποτρόπαιον πάθος τὸ τῶν χαρτίων, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῇ εἰς τὸν Εἰρηναῖον ; ποτὲ δὲν θὰ συγκρατηθῶ νὰ νομρευθῶ χαρτοπαίκτην.

— Στοιχηματίζετε, Κ. Μοζεράν ; ἤρώτησεν ἡ Οὐρανία τὸν Εἰρηναῖον.

— Ἐγὼ, κυρία ! ἀνέκραξεν οὗτος, ποτὲ δὲν στοιχηματίζω αὐτὸ παίζω. Δὲν ἔξέρω νὰ παίξω ἄλλο ἐπὶ τὸν πόλεμον, καὶ αὐτὸν ὄχι πολὺ καλῶς.

Ἀλλ' ἡ Οὐρανία, ὠρλοσημένη ἀπὸ μικροῦ τινος θορύβου γενομένου περὶ αὐτὴν εἶπε κρυφίως πρὸς τὸν Εἰρηναῖον :

— Στοιχηματίζετε μαζί μ' ἐμὲ, καὶ εἴτε κερδήσετε εἴτε χάσετε, κἀδιάφορον ; δὲν λογαριάζεται.

— Ἀλλὰ, κυρία, ἡ ἀρραβωνιστικὴ μου δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὰ χαρτιά. Εἰς μάτην θὰ τὴν διαβεβαιώσω ὅτι δὲν παίζω ἀληθινά, αὐτὴ θὰ νομίζῃ ὅτι τὸ λέγω διὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

— Στοιχηματίζετε ἢ τὴν ἀναφέρω ἀμέσως τὸ μαῦρον μανδύλι.

— Θεέ μου ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ταλαίπωρος Εἰρηναῖος ; Στοιχηματίζω διὰ τὰ χίλια φράγκα τῆς Κυρίας, ἀνεφώνησεν.

— Εἶναι δὲν τὸν, ἀνέκραξεν ἡ Καισαρίνα, εἰθε χαρτοπαίκτης, σεις ! . . .

Ὁ Ροβέρτος ἔχασε πολλάκις. Ὁ Μορνάν ἐκέρδησε τρεῖς χιλιάδας φράγκων. Ὁ Εἰρηναῖος ἦν κατμένος πάντοτε νὰ στοιχηματίζῃ μὲ τὴν Οὐρανίαν ἐρκύετο ὅτι ἐκέρδαινε θρασυρῶς ; ἀλλὰ τὰ κέρδη του ἦσαν φαντασώδη.

— Χάσω τρεῖς χιλιάδας φράγκα, εἶπεν ὁ Ροβέρτος γινόμενος ἀδιακόπως στυθροπότερος, θέλω νὰ τὰ κερδήσω πάλιν καὶ τὰ παίζω.

— Ἄς τολμήσωμεν περισσότερο, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Οὐρανία.

— Κύριε Μοζεράν, εἶπεν εἰς τὸν ἀντίπαλόν της ὅστις ἦτο μὲν νικητὴς ἀλλὰ περίλυπος, σὺς προτείνω τολμηρὸν παιγνίδιον, στοιχηματίζω πάντοτε διὰ τὸν ἄνδρα μου καὶ παίζω τὴν μεγάλην μου ἀλαξὴν διὰ τὴν μικρὰν τὴν ἐδικήν σας. Βεβαίως θὰ ἔχετε ποῖος τώρα δὲν ἔχει ;

— Δὲν εἶναι πλέον πάθος, ἀλλὰ μανία ! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος. Σὰς ἀνέθρεψαν, κυρία, εἰς κένεν σχολεῖον τῆς Βάδης ;

— Πῶς ! φίλε μου, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ ἔχῃς συμμετόχον τῶν κλίσεων σου ; . . . θὰ κατορθώσωμεν νὰ γυρίσῃ ὁ τροχὸς τῆς τύχης δι' ἡμῖς.

Ἄς ἐξακολουθήσωμεν, Κ. Μοζεράν. Εἴπαμεν τρεῖς χιλιάδας φράγκα.

— Κύριε Μοζεράν, εἶπεν ἡ Καισαρίνα κρυφίως εἰς τὸν Εἰρηναῖον, ἀν στοιχηματίζετε καὶ δι' αὐτὸ τὸ παράδοξον παιγνίδιον, ἐγὼ ἀπιστῶμαι ὡς εἰς τὴν Βαρεζιναν ; δὲν θὰ γίνετε ποτὲ συζυγὸς μου.

— Τί λέγετε ! ἀνεφώνησεν ὁ Εἰρηναῖος. Θὰ μὲ συγχωρήσετε, κυρία μου, εἶπεν εἰς τὴν Οὐρανίαν, δὲν ἔμπορῶ νὰ παίξω διότι δὲν ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου παρά δημοσίαν ἀλαξάν ; καὶ ἐπειδὴ δὲν μὲ ἀνήκει ἐνωσῆτε ὅτι . . .

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Οὐρανία. Πῶς εἶναι ἡ πλῆγὴ σας, κύριε Εἰρηναῖε ;

— Στοιχηματίζω ! ἀνέκραξεν ὁ Εἰρηναῖος. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔχω ἄλογον ὄραϊον. Εἶχα λησμονήσει ἐντελῶς τὸ ἄλογον ἐκεῖνο τὸ στακτί, . . . ἔλησμονησα . . . τὸ ἄσπρον . . . ἢ μᾶλλον τὸ μαῦρον.

Ὁ Ροβέρτος ἔχασεν ἀκόμη τρεῖς χιλιάδας φράγκων.

— Μὲ ἐμάρευσαν ἀπόλα ! . . . εἶπεν. Αὐτὴν τὴν φορὰν παίζω εἰς χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ Οὐρανία, παίζω τὴν ἐξοχήν μου.

— Τρέλλα ! ἀνεφώνησεν ὁ Ροβέρτος, εἶναι δυστυχία, εἶναι κατατροφὴ νὰ ἔχῃ τις τοιαύτην γυναῖκα.

Κυρία, εἶπεν ὁ Εἰρηναῖος, δὲν ἔχω τίποτε πλέον νὰ στοιχηματίσω. Δὲν ἔχω εἰμὴ ἐν μικρὸν δωμάτιον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εἰς Μονμορανσύ.

— Κύριε Μοζεράν, ἤρώτησεν ἡ Οὐρανία, ποῦ ἀγοράζετε τὰ μαῦρα μανδύλια σας ;

— Ἄ ! ἐνθυμήθη, εἶπεν εὐθὺς ὁ Εἰρηναῖος, ἔχω μίαν μικρὰν οἰκίαν εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ὁ Ροβέρτος ἔχασε καὶ πάλιν, ὁ δὲ Μορνάν ἀνεχώρησε φέρων μὲθ' ἑαυτοῦ δώδεκα χιλιάδας φράγκων.

Ὁ Ροβέρτος ἦτον ἐξημεῖνος, οἱ ὀρθαλμοὶ του ἐσπινθηροδόλου, καὶ ἔπνευθε θυμὸν ὡς ἀτυχὲς χαρτοπαίκτης.

— Εἶσαι τρελλή, εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκά του, τὸ ὄχημα, ἢ ἐξοχὴ μας ; ὅλα ἐχάθησαν ! . . . Μὲ σὲ ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν θὰ χάθῃ ὄλη μας ἡ κατάστασις. Δὲν ὑπάρχει ὀλεθρῶτερον πρῆγμα ἀπὸ τὴν χαρτοπαίκτην ; ἀν ἤξευρες πόσον σὲ ἀσχηματίζουν τὰ χαρτιά ! τὰ μαγούλια σου τὰ ὅποια ἦσαν ἀνθρώπῃ ἐγενήθη κατακόκκινα. τὰ μάτια σου εἶναι ἄγρια. Μὲ ἔκαμει ἀπ' οὗ τὸ εἶδα νὰ συχαθῶ τὰ χαρτιά καὶ δὲν θέλω ποτὲ πλέον νὰ τὰ ἐγγίσω.

— Ἐτραύθησεν λοιπὸν ἀνέκραξεν ἡ Οὐρανία.

— Τί σὲ μέλει, ἀπ' οὗ σ' ἐγκαταλείπω διὰ πάντοτε ; . . . Δὲν θὰ ζήσω μὲ μίαν χαρτοπαίκτην . . . Ἰγίαινε, κυρία.

— Αναχωρεῖς ; ἀνέκραξεν ἡ Οὐρανία.

— Δὲν θὰ νομρευθῶ ἕνα χαρτοπαίκτην, εἶπεν ἡ Καισαρίνα εἰς τὸν Εἰρηναῖον. Ἰγίαινε, κυρία.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Εἰρηναῖος εἰς τὴν Οὐρανίαν, εἶναι καιρὸς νὰ ἐξηγηθῶμεν.

— Λοιπὸν θελεῖς νὰ χωρισθῶμεν ; ἤρωτησεν ἡ Οὐρανία τὸν σύζυγόν της. Εἶσαι ἀποφασισμένος ;

— Τίποτε δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ ἀλλάξω τὴν ἀπόφασίν μου.

— Λοιπὸν δὲν πρέπει πλέον νὰ διστάσω, πρέπει νὰ κάμω μεγάλην ἀπόφασιν . . .

— Θεέ μου! ανέφώνησεν ὁ Ροβέρτος, θὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον!

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ρεθῆ ἀπὸ τὸ παράθυρον ἡ Οὐρανία, ἐπλησίασεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἔλαθεν ἐν βιβλίον καὶ τὸ ἤνοιξε.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ὅταν ἀναχωρῶ διὰ μὴν σὲ ἰδῶ πλέον, ὅταν τὰ τρομερὰ ἐλαττώματά σου κατέστρεψαν τὴν εὐτυχίαν μου, πέρνεις βιβλίον διὰ νὰ ἀναγνώσῃς ἐκύχως; . . .

Ἡ Οὐρανία δὲν ἀπήντησε ἀλλ' ἀνέγνωσε δυνατὰ τὸ μέρος τοῦτο:

« Ὁ Βεελζεβούλ, ὅστις δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἑαυτὸν, ἐκὺ ταξε μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα καθρέπτην τῆς Βενετίας, καὶ ἀφῆκε φωνὴν φρίκης. Ὁ καθρέπτης ἐδείκνυεν ἀκριβῶς ὅλας τὰς ἐλλείψεις: εἶδε τὰ βλέμματά του φλογερὰ καὶ διαβολικά, καὶ τὸ τρομερὸν γένειόν του κατακοκκινισμένον ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. Ὁ Βεελζεβούλ ἐγλύκανε τὰ βλέμματά του, ἔκοψε τὸ γένειόν του καὶ ἔγεινεν ὠραῖος καὶ κομψός: διότι ἀπίθχε τὰ ἐλαττώματα τὰ ὅποια τῷ ἐδείξεν ὁ πιστός του φίλος, ὁ καθρέπτης τοῦ διαβόλου. »

— Τί σημαίνει αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος πλησιάζας πρὸς αὐτήν.

— Σημαίνει, φίλε μου, ὅτι ἦμην ὁ καθρέπτης τοῦ διαβόλου. Δὲν εἶμαι οὔτε λαίμαργος, οὔτε χαρτοπαίκτρια: τὸ παίξιμόν μου ἦτον ψευδές. Δύνασαι νὰ νυμφευθῆς τὸν Μαζεράν, Καιπαρίνα, δὲν εἶναι χαρτοπαίκτης, ἀλλὰ γενναῖος, ἐπρόσθεσε μὲ μειδιάμα περιγλαστικόν. Ὅσον διὰ σέ, φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν Ροβέρτον, ὅστις τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, σὲ διώρθωσα, δὲν εἶναι ἀληθές; διότι ὁ διάβολος δὲν γύρε τὸν ἑαυτὸν του εὐμορφον εἰς τὸν καθρέπτην.

II.

ΠΕΡΙ ΕΝΔΥΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΩΝ ΚΑΗΡΙΚΩΝ.

— 000 —

Ἡ μὲν ὑπὸ στοιγ. Α' εἰκὼν παριστᾷ αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, ἡ δὲ ὑπὸ στοιγ. Β' Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸ τῆς διακρίσεως τῶν ἐκκλησιῶν. Ἄξιον δὲ σημειώσεως ὅτι πρὸ τῆς διακρίσεως ταύτης αἱ ἱερωμένοι ἀμφοτέρων τῶν δογματικῶν ἐναδύοντο ὡς ἐναδύετο ὁ ἐν τῇ ὑπὸ στοιγ. Β' εἰκὼν Πατριάρχης: μετὰ δὲ τὴν διακρίσιν, μὴ θέλοντες νὰ ὁμοιάζωσιν ἀλλήλους μηδὲ κατὰ τὸ ἐνδυμα, ἐπενόησαν νὰ τροποποιήσωσιν αὐτό. Ὅθεν ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ πύλου μέχρι τῶν πεδίων οὐδὲν ἀφῆκαν ἀτροποποίητον: οὕτω οἱ μὲν Ἀνατολικοὶ, ἀφαιρέσαντες τὸν γύρον τοῦ πύλου, ἐσχημάτισαν τὸ καλυμνάχιον, οἱ δὲ Δυτικοὶ, στρέψαντες πρὸς τὰ ἄνω τὸν γύρον αὐτὸν ἐσχημάτισαν τὸν τρίγωνον πύλον. Πρὸς τοῦτοις οἱ μὲν Ἀνατολικοὶ προσθέσαντες χειρίδας εἰς τὸν μανδύαν ἀπετέλεσαν τὸ βῆσον, οἱ δὲ Δυτικοὶ περιορίσαντες αὐτὸν πρὸς τὰ γόνα ἐσχημάτισαν τὸ λεγόμενον ἐπωμίδιον (Fegamolo): εἰς δὲ τὸ ἐνδυμα ἀφαι-



Ἕλληρ Αὐτοκράτωρ.



Πατριάρχης Οἰκομενικός.

ρέσαντες οἱ Ἀνατολικοὶ ἐξ ὁλοκλήρου τὰ κομβία ἐσχημάτισαν τὸ ἀντερί, οἱ δὲ Δυτικοὶ προσθέσαντες ἐξ ἐναντίας κομβία μέχρι τῶν κρασπέδων, ἐσχημάτισαν τὴν λεγομένην καϊάκαν ἢ σοτάιαν (solana). Ἐπὶ τέλους εἰς τὰ πεδία ἀφαιρέσαντες τὸ ὀπίσθεν αὐτῶν μέρος οἱ Ἀνατολικοὶ ἐσχημάτισαν τὰ βῆστια, ἐνῶ οἱ Δυτικοὶ προσθέσαντες τὰς πόρπας ἀπετέλεσαν τὰ πορπά-